

Sygn. akt XI W 1864/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Anna Urbańska, Monika Krajewska, Beata Jaworska

przy udziale oskarżyciela-----

po rozpoznaniu w dniu 27 października, 30 listopada, 18 grudnia 2015 roku, 16 lutego, 22 marca i 21 kwietnia 2016 roku w W.

sprawy **L. K.**

syna T. i A.

urodzonego dnia (...) w M.

obwinionego o to, że:

w dniu 11 listopada 2014 roku w W. podczas Marszu Niepodległości, a następnie w pociągu relacji W.-S. nieostroźnie obchodził się z materiałami pirotechnicznymi, przenosząc je i przewożąc środkami PKP wśród licznie zgromadzonych osób podróżnych,

tj. o wykroczenie z art. 83 § 1 kw

orzeka:

I. obwinionego **L. K.** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 11 listopada 2014 roku w W. brał udział z zgromadzeniu – Marszu Niepodległości - posiadając przy sobie materiał wybuchowy w postaci racy świetlnej Elios FDF Hand Flare , co stanowi wykroczenie z art. 52§1 pkt 5 kw i za to na podstawie art. 52 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 52 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 700 (siedemset) złotych;

II. na podstawie art. 82 § 3 kpw na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza okres zatrzymania obwinionego w dniach: 11 i 12 listopada 2014r. przyjmując jeden dzień zatrzymania, z zaokrągleniem do pełnego dnia, za równoważny grzywnie w wysokości 200 (dwieście) złotych;

III. na podstawie art. 30 § 1 i 4 kw orzeka przepadek racy świetlnej „Elios – FDF Hand Flare” opisanej w protokole oględzin na k.21-23 akt sprawy;

IV. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 329,85 (trzysta dwadzieścia dziewięć złotych 85/100) z tytułu kosztów sądowych, w tym 70 (siedemdziesiąt) złotych z tytułu opłaty.

Sygn. akt XI W 1864/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dn. 11 listopada 2014 r. w W. odbywał się Marsz Niepodległości, związany z obchodami Święta Niepodległości. Marsz ten był zgromadzeniem publicznym, zarejestrowanym zgodnie z przepisami obowiązującej wówczas ustawy z dn. 5 lipca 1990 r. Prawo o zgromadzeniach. Zgodnie z planami organizatora zgromadzenie miało przejść trasą Aleje (...) P. – Al. (...) – Al. (...) Stadionu (...). Organizator Marszu przewidywał frekwencję na poziomie 50.000 (pięćdziesięciu tysięcy) osób. W Marszu Niepodległości organizowanym w tym dniu brał udział Ł. K., który posiadał wówczas racę świetlną „Raca świetlna ELIOS-FDF” barwy czerwonej, schowaną w kieszeni kurtki. Po zakończeniu Marszu Ł. K. wraz ze swoimi znajomymi, m. in. K. S. udał się pociągiem relacji W.-S. do swojego miejsca zamieszkania.

Tego dnia (11.11.2014 r.) w pociągu relacji W.-S., stojącym na peronie Dworca PKP (...) w W. i oczekującym na możliwość dalszej jazdy, ok. godziny 18.40 doszło do awantury z udziałem pasażerów, w związku z czym interweniowała Policja. W skład grupy taktycznej policjantów biorących wówczas udział w interwencji wchodził m.in. M. G., M. K., M. J. oraz B. S.. Obecny na miejscu policjant M. G. pełniący służbę patrolową w ubraniu cywilnym zauważył, iż jeden z pasażerów siedzących w wagonie wyciągnął z zewnętrznej kieszeni kurtki racę świetlną i próbował ją schować pod fotel. Przedmiotowa raca była podłużnym przedmiotem barwy czerwonej z napisem „Raca świetlna ELIOS-FDF”. Po wylegitymowaniu mężczyzny okazało się, że jest to Ł. K.. Ujawniona raca została zatrzymana i zabezpieczona w związku z podejrzeniem popełnienia czynu zabronionego.

Zgodnie z zapewnieniem producenta, raca znaleziona przy Ł. K. należy do klasy F1 pirotechnicznych wyrobów widowiskowych, w związku z czym jest wyrobem, który podczas działania charakteryzuje się bardzo niskim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska, a także nieistotnym poziomem hałasu, przeznaczonym do użytku w budynkach oraz na zamknięty obszarze na zewnątrz budynków. Odległość bezpieczna dla osób postronnych to 1 (jeden) metr. Jak wynika z gwarancji producenta, nie ma ograniczeń w przewożeniu racy.

Wobec Ł. K. w związku z opisaną interwencją został zastosowany środek przymusu w postaci zatrzymania. Zatrzymanego zwolniono w dn. 12.11.2014 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionego Ł. K. (zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 27.10.2015 r. 00:09:03 – 00:11:03), zeznań świadka M. G. (zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 27.10.2015 r. 00:13:26 – 00:19:20), zeznań świadka M. J. (zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 27.10.2015 r. 00:21:47 – 00:24:42), zeznań świadka M. K. (zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 27.10.2015 r. 00:26:03 – 00:30:19), zeznań świadka B. S. (zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 27.10.2015 r. 00:31:49 – 00:33:28), oględzin racy świetlnej (k. 88), informacji od producenta racy (k. 77-83), ustnej opinii biegłego z zakresu broni, amunicji i materiałów wybuchowych (zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 27.10.2015 r. 00:38:59 – 00:45:44), notatki urzędowej (k. 1), protokołu zatrzymania osoby (k. 5), protokołu przeszukania osoby (k. 9-11), protokołu oględzin (k. 21-23), dokumentów nadesłanych przez Urząd (...). W. (k. 96-102).

Obwiniony Ł. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniał, iż pociągiem relacji W.-S. wracał z Marszu Niepodległości, wraz ze znajomymi zajmował jeden z przedziałów. Przyznał, że posiadał wówczas przy sobie racę, lecz nie uważał, że może być ona przedmiotem, którego posiadanie jest zabronione. Wskazał, iż racę kupił w sklepie, i że według jego wiedzy nabył ją legalnie, gdyż podobne przedmioty są ogólnodostępne. Dodał, że posiadana przez niego raca była atestowana, na co przedstawił stosowne dokumenty pochodzące od producenta (k. 77-83). Obwiniony przyznał wówczas, iż wydaje mu się, że miał racę ze sobą podczas Marszu Niepodległości, jednak później wyjaśnienia w tym zakresie odwołał, twierdząc iż podczas zgromadzenia nie posiadał racy, lecz oddał ją K. S., który przechował ją na czas trwania Marszu, a następnie zwrócił obwinionemu, gdy ten udawał się w drogę powrotną do domu.

Sąd Rejonowy, zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie w takim zakresie, w jakim nie kwestionował on swojej obecności na Marszu Niepodległości i w pociągu relacji W.-S., gdzie ujawniono u niego racę ELIOS-FDF. Zupełnie niewiarygodne są natomiast w ocenie Sądu wyjaśnienia zmienione, złożone po uprzedzeniu przez Sąd o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu. Obwiniony zmodyfikował wówczas przyjętą linię obrony i wyjaśniał, iż nie posiadał racy podczas Marszu Niepodległości, gdyż na czas zgromadzenia zdeponował posiadaną racę u K. S., co świadek ten potwierdził w swoich zeznaniach, złożonych na rozprawie w dn. 21 kwietnia 2016 r. W ocenie Sądu wyjaśnienia w tym zakresie były nielogiczne i uwarunkowane zmianą sytuacji procesowej obwinionego. Skoro bowiem powziął on w toku rozprawy świadomość, iż może zostać uznany winnym bez względu na charakter imprezy, jaką był Marsz Niepodległości i bez względu na to, że w świetle opinii biegłego zachowanie polegająca na przewożeniu racy i posiadaniu jej na zgromadzeniu nie było w żaden sposób nieostrożne. Obwiniony wiedząc, że może zostać ukarany za samo posiadanie racy podczas brania udziału w zgromadzeniu postanowił wykazać, wbrew temu co oświadczył wcześniej, że racy nie posiadał podczas Marszu Niepodległości. Sąd nie dał wiary tym twierdzeniom z kilku powodów. Po pierwsze, złożone na rozprawie w dn. 27 października 2015 r. wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za szczere i wiarygodne. Złożona wówczas przez Ł. K. relacja była logiczna i swobodna, zaś zachowanie i treść wypowiedzi nie wskazywały w ocenie Sądu na jakkolwiek nieszczerłość. Po drugie, wątpliwości Sądu wzbudziło zawnioskowanie o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K. S. w sytuacji, gdy inny wnioskowany na tę samą okoliczność świadek obrony nie stawiał się na rozprawę. K. S. w fazie swobodnej wypowiedzi zeznał jedynie co do okoliczności posiadania przez obwinionego racy wskazując, iż przechował on przedmiotową racę podczas trwania Marszu Niepodległości, gdyż sam chciał jej użyć. Sąd ocenił te zeznania jako całkowicie niewiarygodne. Wątpliwości budzi fakt, iż świadek pożyczając racę i chcąc ją odpalić tego nie uczynił. Ponadto w ocenie Sądu zakres treściowy zeznań wskazuje na to, iż służyły one nie przedstawieniu wiedzy świadka na temat zdarzenia, lecz tylko i wyłącznie potwierdzeniu stanowiska obwinionego, zgodnie z którym Ł. K. mimo, iż posiadał racę jadąc na Marsz Niepodległości, zrezygnował z jej odpalenia. Wątpliwości budzą także okoliczności wnioskowania o dopuszczenie dowodu z zeznań K. S. jako drugiego w kolejności świadka (po niestawiennictwie na rozprawę świadka D. W.), w sytuacji, gdy to K. S. miał posiadać potencjalny dowód niewinności obwinionego.

Sąd dał wiarę opinii biegłego z zakresu broni, amunicji i materiałów wybuchowych, H. J.. Przedmiotowa opinia jest oparta na analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, rzetelna, sporządzona w oparciu o wiadomości specjalne z zakresu dziedziny, w której specjalizuje się biegły. Treść opinii została przedstawiona w sposób jasny, zrozumiały dla uczestników postępowania nieposiadających wiadomości specjalnych. Opinia jest nadto spójna wewnętrznie, co oznacza, że nie zawiera sprzeczności w swojej treści. Kompetencje oraz bezstronność biegłego nie budzą żadnych wątpliwości. Sąd oparł zatem na tej opinii ustalenia faktyczne poczynione w sprawie. W szczególności Sąd uznał, iż raca stanowi wyrób pirotechniczny klasy F1, opisany w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. a) ustawy z dn. 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, oraz iż klasa wyrobu pirotechnicznego posiadanego przez obwinionego stanowi rzeczywistą cechę tego wyrobu. W oparciu o opinię biegłego Sąd ustalił także charakterystykę racy, stanowiącą o tym, że można jej bezpiecznie używać wówczas, jeżeli osoby postronne zachowają bezpieczną odległość od odpalanej racy wynoszącą 1 (jeden) metr, a także że racę można – zgodnie z zapewnieniem producenta – bezpiecznie przewozić w środkach komunikacji zbiorowej przy zachowaniu zwykłych środków ostrożności.

Sąd uznał za wiarygodne także zeznania interweniujących w dn. 11.11.2014 r. funkcjonariuszy Policji, tj. M. G., M. K., M. J. oraz B. S.. Pomimo tego, że od czasu zdarzenia do momentu przesłuchania wyżej wymienionych policjantów upłynął niemal rok, byli oni w stanie wskazać najważniejsze okoliczności towarzyszące zdarzeniu. Dodatkowo M. G. przedstawił sytuację dotyczącą ujawnienia racy u przebywającego w pociągu relacji W. Ł. K., potwierdził także treść swoich zeznań złożonych w toku czynności wyjaśniających. Funkcjonariusze pełnili podczas ujawnienia wykroczenia czynności służbowe, w związku z czym skupieni byli na elementach otaczającej ich rzeczywistości, co z kolei wpływało pozytywnie na czynienie przez nich spostrzeżeń i zapamiętywanie szczegółów. Na powyższych zeznaniach Sąd w znacznej mierze oparł ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności także pozostały materiał dowodowy ujawniony w toku rozprawy głównej, w tym przede wszystkim protokół przeszukania Ł. K.. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć wiarygodność dowodów, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy ustalone w toku rozprawy w ocenie Sądu wskazują, iż obwiniony Ł. K. dopuścił się popełnienia czynu opisanego jako wykroczenie z art. 52 § 1 pkt 5 kw w ten sposób, że w dniu 11 listopada 2014 roku w W. brał udział w zgromadzeniu – Marszu Niepodległości – posiadając przy sobie materiał wybuchowy w postaci racy świetlnej Elios FDF Hand Flare. Zmiana kwalifikacji prawnej czynu w stosunku do tej przyjętej we wniosku o ukaranie została zakomunikowana stronom na rozprawie, zgodnie z przepisem art. 399 § 1 kpk stosowanym w postępowaniu w sprawach o wykroczenia z mocy art. 81 kpw.

Przepis art. 52 § 1 pkt 5 kw w brzmieniu obowiązującym przed dniem 15 października 2015 r. stanowi, że karze aresztu do 14 dni, ograniczenia wolności albo grzywny podlega ten, kto bierze udział w zgromadzeniu posiadając przy sobie broń, materiały wybuchowe lub inne niebezpieczne narzędzia. W toku postępowania, na rozprawie w dn. 18 grudnia 2015 r., z uwagi na okoliczności ujawnione w toku rozprawy, Sąd w trybie art. 399 § 1 kpk w zw. z art. 81 kpw uprzedził o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu na kwalifikację z art. 52 § 1 pkt 5 kw, to jest na czyn polegający na posiadaniu podczas brania udziału w zgromadzeniu broni, materiałów wybuchowych, lub innych niebezpiecznych narzędzi. Jakkolwiek obowiązywał już przepis art. 52 Kodeksu wykroczeń w nowym brzmieniu nadanym ustawą z dn. 24 lipca 2015 r. Prawo o zgromadzeniach, które weszło w życie w dn. 14 października 2015 r., to jednak ustawodawca rozszerzył granice odpowiedzialności, gdyż dodano znamię posiadania podczas zgromadzenia „wyrobów pirotechnicznych lub innych niebezpiecznych materiałów”. W związku z powyższym, zgodnie z brzmieniem art. 2 § 1 kw Sąd zastosował ustawę obowiązującą przed czasem orzekania a w czasie popełnienia czynu, gdyż była ona względniejsza dla sprawcy.

Materiały wybuchowe nie zostały w prawie polskim opisane w jednolitej, wspólnej dla wszystkich gałęzi prawa definicji. Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 1 lit b. ustawy z dn. 22 czerwca 2001 o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, materiały wybuchowe są to (między innymi) materiały pirotechniczne, czyli materiały lub mieszaniny materiałów przewidzianych do wytwarzania efektów cieplnych, świetlnych, dźwiękowych, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów w wyniku bezdetonacyjnej, samopodtrzymującej się reakcji chemicznej, a także wyroby wypełnione materiałem pirotechnicznym. Zgodnie zaś z art. 3 pkt 11 ustawy z dn. 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, przez materiały wybuchowe należy rozumieć substancje chemiczne stałe lub ciekłe albo mieszaniny substancji, zdolne do reakcji chemicznej z wytwarzaniem gazu o takiej temperaturze i ciśnieniu i z taką szybkością, że mogą powodować zniszczenia w otaczającym środowisku, a także wyroby wypełnione materiałem wybuchowym, zaliczane do klasy 1 o których mowa w stosownym załączniku. Ta sama ustawa stanowi zaś, iż przez wyrób pirotechniczny (art. 3 pkt 35 ustawy) należy rozumieć każdy wyrób zawierający materiały pirotechniczne, które są jedną z odmian materiałów wybuchowych, będące materiałem lub mieszaniną materiałów przewidzianych do wytwarzania ciepła, światła, dźwięku, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów w wyniku samopodtrzymującej, egzotermicznej reakcji chemicznej.

W tym miejscu Sąd pragnie zaznaczyć, iż biegły z zakresu broni, amunicji i materiałów wybuchowych H. J. wskazał, iż raca posiadana przez Ł. K. podczas Marszu Niepodległości była wyrobem pirotechnicznym klasy F1. Przekładając to stwierdzenie biegłego, na drodze analizy powyżej opisanych przepisów, na grunt niniejszej sprawy, Sąd zważył, iż opisana raca Elios FDF Hand Flare jest materiałem wybuchowym, zawiera bowiem jako wyrób pirotechniczny materiał pirotechniczny będący materiałem wybuchowym (w myśl ustawy z dn. 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego), lub jest nim wprost, z samej racji bycia materiałem pirotechnicznym (w myśl ustawy z dn. 22 czerwca 2001 o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym).

Nie ulega także wątpliwości, iż sam Marsz Niepodległości organizowany w dn. 11.11.2014 r., z racji odpowiedniego zarejestrowania w Urzędzie (...) W. odbywał się jako zgromadzenie, zgodnie z przepisami obowiązującej wówczas ustawy z dn. 5 lipca 1990 r. Prawo o zgromadzeniach.

Sąd w granicach zarzutu ustalił zatem, iż Ł. K. w dn. 11.11.2014 r. w W. na trasie przemarszu Marszu Niepodległości brał udział zatem w zgromadzeniu i posiadał ze sobą materiały wybuchowe w postaci racy świetlnej Elios FDF Hand Flare, czym wypełnił znamiona czynu opisanego w art. 52 § 1 pkt 5 Kodeksu wykroczeń (w brzmieniu obowiązującym przed dn. 14 października 2015 r.). Sąd tym samym nie wychodząc poza granice czynu opisanego we wniosku o ukaranie zmienił kwalifikację prawną czynu wskazaną w tym wniosku.

Obwiniony dopuścił się popełnienia czynu zabronionego przez ustawę jako wykroczenie świadomie, mając ku temu wymagany przez prawo wiek i nie będąc w stanie wyłączającym możliwość pokierowania swoim postępowaniem lub rozpoznania znaczenia czynu. Nie występuje też żadna inna przesłanka mogąca świadczyć o niemożności przypisania obwinionemu popełnienia zarzucanego mu czynu, wobec czego należy uznać, że dokonał go w zawinieniu.

Sąd analizując zachowanie obwinionego z punktu widzenia jego społecznej szkodliwości (art. 47 § 6 kw) zważył, iż wykroczenie stypizowane w art. 52 § 1 pkt 5 kw godzi w dobro, jakim jest wolność zgromadzeń publicznych, a nadto spokój i porządek publiczny. Posiadanie w czasie tak licznego zgromadzenia racy świetlnej godzi w bezpieczeństwo osób, chcących w tym święcie państwowym obchodzonym w dniu 11 Listopada uczestniczyć, także poprzez przejście ulicami (...) w Marszu Niepodległości. Sąd ocenił postępowanie obwinionego jako naganee i szkodliwe społecznie.

Należy stwierdzić, że Ł. K. dopuścił się popełnienia czynu, którego znamiona opisane są w stosownej ustawie, w zawinieniu, przy czym czyn jego był społecznie szkodliwy. Wszystko to stanowi o przypisaniu mu odpowiedzialności w zakresie popełnienia zarzucanego wykroczenia z art. 52 § 1 pkt 5 kw.

Wymierzając obwinionemu karę grzywny w wysokości 700 złotych, oraz środek karny w postaci przepadku racy świetlnej „Elios – FDF Hand Flare” Sąd miał na uwadze, dyrektywy zawarte w treści art. 33 § 1 i 2 kw, którymi są: stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego oraz rodzaj i rozmiar wyrządzonej szkody, stopień winy, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia. Obwiniony był uczestnikiem Marszu Niepodległości i do W. przybył w związku z tym zgromadzeniem. Swoimi działaniami mógł spowodować realne niebezpieczeństwo dla innych uczestników Marszu. W ocenie Sądu zachowanie obwinionego może też budzić uzasadnioną niechęć potencjalnych uczestników Marszu Niepodległości do udziału w tym zgromadzeniu. Świadomość społeczeństwa, iż niektórzy uczestnicy tej imprezy postępują wbrew przepisom prawa, może działać odstraszająco i wręcz kreować niechęć do środowisk związanych z Marszem Niepodległości i do samych obchodów święta każdego Polaka.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w ocenie Sądu, wymierzona obwinionemu kara grzywny w wysokości 700 złotych oraz środek karny w postaci przepadku są adekwatne do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu obwinionego. Zastosowane karai środek karny spełnią swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze, w szczególności zaś spowodują, że Ł. K. nie popełni podobnego wykroczenia po raz kolejny i będzie przestrzegał porządku prawnego. Nadto wymierzone kara i środek karny będą odpowiednio społecznie oddziaływać na potencjalnych sprawców wykroczeń przeciwko zgromadzeniom publicznym.

Na podstawie art. 82 § 3 kw zgodnie ze swoim ustawowym obowiązkiem na poczet orzeczonej kary grzywny Sąd zaliczył obwinionemu okres rzeczywistego zatrzymania w sprawie w dn. 11 i 12 listopada 2014 r.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd, obciążył obwinionego kosztami postępowania, w tym kosztami zryczałtowanymi (100 zł) oraz kosztami sporządzenia opinii przez biegłego z zakresu broni, amunicji i materiałów wybuchowych (159,85 zł). Sąd uznał, iż warunki rodzinne i materialne obwinionego pozwalają na

uiszczenie przez obwinionego kosztów sądowych w pełnej wysokości. Wysokość opłaty od kary grzywny wyliczono na podstawie przepisów Ustawy z dn. 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (70 zł).

Z tych wszystkich względów, Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku.